

[Gert Petersen]

elskværdighed, at banksystemet finansierer det; dér er der også noget med profit.

Derfor er der ikke alene tale om, at hele den jævne befolkning, som ikke henter profitter hjem, gennem påtvungne afsavn og ofre skal betale for, at i hvert fald nogle danskere får det lettere og har fået det lettere – det skal jeg slet ikke benægte – der er desuden tale om, at hele denne politik fører landets økonomi ud i et stadig dybere morads. Den borgerlige filosofi har ikke alene sociale konsekvenser, den er også økonomisk forkert og farlig.

Lad os se på de tre store ubalancer i dansk økonomi. Statsregnskabet har det klart bedre. På dette ene punkt kan regeringen med en vis ret tale om, at dens politik er lykkedes, men så skal man til gengæld ikke glemme, at vi netop under denne borgerlige regering har oplevet den kraftigste stigning i skattetrykket, fra 44,4 pct. til 47,4 pct. af bruttonationalproduktet, fra 1982 til 1984, sådan at man næsten må tro, at denne borgerlige regering er i færd med at gentage det forbavsende kunststykke fra en tidligere borgerlig regering, Baunsgaardregeringen i 1968–71.

Så er der arbejdsløsheden og beskæftigelsen. Regeringen bryster sig, men af hvad? Arbejdsløsheden er faldet med ca. 12.000 i forhold til det, den var, da regeringen kom til for 3 år siden. Det vil sige, den stadig er på en 240.000–250.000, et katastrofalt højt tal, og hvis man dermed har angivet takten på nedbringelsen af arbejdsløsheden, altså med 12.000 i løbet af 3 år med 4.000 om året, ja, så kan man se, at tallet bliver ved med at være katastrofalt højt i mange år endnu. Og der er ikke engang synderlig grund til at tro, at den omtalte nedgang er holdbar. Vi har faktisk også tidligere under den nu 10-årige krise oplevet pæne fald i arbejdsløsheden. På et enkelt år – og det var bare på et enkelt år, nemlig fra 1978 til 1979 – oplevede vi et fald på 30.000.

Men når jeg tvivler på holdbarheden i selv den nuværende situation, hænger det sammen med den tikkende bombe, der hedder udlandsgæld og betalingsbalanceunderskud. Udlandsgælden er vokset med ca. 75 mia kr., siden regeringen tog over, dvs. 25 mia kr. om året, og efter at regeringen uden om folketinget har liberaliseret valutaforholdene og indført de såkaldte kroneobligationer, går det

endnu hurtigere. Det underskud, som regeringen og dens økonomer – det sidste er interessant, for de har jo lige netop nu igen truttet i basunen og fortalt os, at det næste år vil gå helt fremragende – i 1984 havde skønnet til at blive 8 mia kr., blev på 17 mia kr. Det underskud, som de ved begyndelsen af 1985 havde skønnet til at blive 9 mia kr., bliver efter alt at dømme på et sted mellem 19 og 23 mia kr. Det er naturligvis en uholdbar situation. Det er en situation, hvor man er lige ved at sige, at selv om regeringen naturligvis har en større kredit at trække på i erhvervslivet, hos kapitalen, de udenlandske banker osv., er der jo en grænse et eller andet sted, og hvis dette her fortsætter, undergraves den tillid, som disse kredse har til regeringen.

Jeg er klar over, at statsministeren søger at bevare kapitalens tillid ved stædigt at fastholde 1988-målsætningen – ikke helt stædigt, den kom ikke med i åbningstalen, men så blev den gentaget om aftenen i TV-Avisen – og ved monotont at proklamere, at et omsving venter lige om hjørnet, men han ved jo, at ord og løfter devalueres, når kendsgerningerne taler det modsatte sprog. Derfor er jeg overbevist om, at vi får et nyt brutalt indgreb, når kommunevalget er overstået. Det bliver asocialt som de andre, for kapitalen og profitterne skal jo holdes frie – det er meningen med det hele – og det vil samtidig få arbejdsløsheden til at vokse drastisk på ny. Den meget beskedne nedgang, som statsministeren bryster sig af, vil vise sig at være en engangsforestilling.

Det er derfor ikke alene til skade for den store, brede befolkning, men også for landets økonomi som helhed, at denne regering endnu i nogen tid kan fortsætte sit virke.

Når regnskabet dag kommer, bliver den sat på porten, det er jeg helt overbevist om, men jeg skal erkende, at man må føle megen uro ved tanken om den ruin, den til den tid efterlader sig. Den bliver ikke nem at bestyre, og det vil koste store anstrengelser at bygge noget nyt og noget bedre op og udbedre de katastrofer, som denne borgerlige regering har afstedkommet.

Også derfor er det vigtigt, at der her og nu drages et klart og skarpt skel mellem den borgerlige blok og dens klassepolitik og så oppositionen fra venstre i salen.